

Arrest

nr. 310 388 van 22 juli 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. ZLATEVA
Loystraat 133A
9220 HAMME

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 11 april 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 maart 2024 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 mei 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ZLATEVA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 17 oktober 2019 een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als werknemer. Op 7 november 2019 wordt hij in het bezit gesteld van de elektronische E-kaart.

1.2. Bij schrijven van 30 oktober 2023 wordt verzoeker ervan in kennis gesteld dat wordt overwogen om een einde te stellen aan zijn verblijf met toepassing van artikel 42bis, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Hij wordt verzocht zijn huidige economische activiteiten of bestaansmiddelen toe te lichten en eventuele uitzonderingssituaties of humanitaire elementen in de zin van voormeld wetsartikel kenbaar te maken. Dit schrijven wordt verzoeker op 17 november 2023 ter kennis gebracht, waarop verzoeker op 16 januari 2024 enkele stavingstukken voorlegt.

1.3. Op 7 maart 2024 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: [M.Y.S.], Nationaliteit: Bulgarije, Geboortedatum: [...], Geboorteplaats: [...], Identificatienummer in het Rijksregister: [...], Verblijvende te: [...].

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende op 17-10-2019 een aanvraag tot verklaring van inschrijving (bijlage 19) in als werknemer.

Ter staving van zijn aanvraag legde hij een arbeidsovereenkomst voor.

Op 07-11-2019 werd hij in het bezit gesteld van een E-kaart.

Dienst Vreemdelingenzaken werd door de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid ingelicht dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW. De situatie van betrokkene is dus geheel gewijzigd.

Betrokkene werd op 30-10-2023 vriendelijk verzocht aan de hand van een schrijven ons in kennis te stellen van zijn huidige economische activiteiten, of bij gebrek daaraan, mee te delen welke bestaansmiddelen hij ter beschikking heeft. Overeenkomstig artikel 42bis § 1 van de wet van 15-12-1980, beschikt de minister of zijn gemachtigde immers over de mogelijkheid te controleren of aan de naleving van de voorwaarden tot uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Betrokkene tekende ons schrijven op 17-11-2023 waarna hij nog 15 dagen de tijd had om de nodige bewijzen voor te leggen.

Betrokkene legt vervolgens een medisch attest, een overzicht van gesprekken en opdrachten van de VDAB en een OCMW-attest m.b.t. het ontvangen van leefloon voor.

Uit onderzoek van het dossier blijkt dat betrokkene officieel tewerkgesteld was tot 07-09-2020.

Overeenkomstig artikel 42bis § 2, 3° van de wet van 15-12-1980 kon hij nog 6 maanden, vanaf de dag dat hij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden echter overschreden en kan dus worden gesteld dat betrokkene niet meer als werknemer kan worden beschouwd overeenkomstig artikel 40 § 4 of artikel 42bis § 2, 3° van de wet van 15-12-1980.

Bijgevolg kan betrokkene het verblijfsrecht als werknemer niet langer behouden.

Uit de voorgelegde bewijsstukken blijkt dat betrokkene op heden werkzoekende is. Om te voldoen aan de voorwaarden in de hoedanigheid van werkzoekende dient betrokkene enerzijds aan te tonen ingeschreven te zijn als werkzoekende bij de VDAB of te beschikken over sollicitatiebewijzen. Aan deze voorwaarde werd voldaan.

Anderzijds dient hij echter ook aan te tonen een reële kans op tewerkstelling te maken. Hierover valt het volgende op te merken.

Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de laatste dag van officiële tewerkstelling van betrokkene intussen dateert van 07-09-2020. Vanaf dan is betrokkene er klaarblijkelijk niet meer in geslaagd nog een tewerkstelling te kunnen bemachtigen. Betrokkene toont weliswaar aan een gesprek met een bemiddelaar van de VDAB gepland te hebben maar er wordt op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt dat er binnenkort verandering zal komen in zijn situatie van werkloosheid door bijvoorbeeld een bewijs van een positief afgeronde sollicitatieprocedure, een werkbelofte, ... of een ander bewijs voor te leggen waaruit we kunnen afleiden dat betrokkene binnenkort aan de slag zal kunnen gaan.

De voorgelegde bewijsstukken zijn ook zeer pover. Er valt nergens uit af te leiden dat betrokkene effectief solliciteert naar een job. Betrokkene toont aan begeleid te worden door de VDAB maar blijkbaar heeft dit weinig resultaat tot gevolg. Betrokkene is na 07-09-2020 dan ook niet meer tewerkgesteld geweest.

Het is ook niet duidelijk of betrokkene over uitgesproken vaardigheden of kwalificaties beschikt die afgestemd zijn op de Belgische arbeidsmarkt, hier werden alleszins geen bewijzen van voorgelegd.

Het is niet omdat betrokkene in het verleden al heeft gewerkt dat we er automatisch kunnen van uitgaan dat betrokkene opnieuw tewerkgesteld zal worden in de nabije toekomst zonder enig bewijs dat hij een reële kans maakt om aangenomen te worden.

Betrokkene heeft zich dan ook gewend tot het OCMW met de vraag om steun. Klaarblijkelijk heeft hij zelf ook weinig vertrouwen in zijn tewerkstellingskansen daar hij zich genoodzaakt voelt om zich te beroepen op het OCMW i.p.v. via een tewerkstelling in zijn levensonderhoud te voorzien.

Er dient wel rekening gehouden te worden met het feit dat betrokkene een medisch attest voorlegt. Alhoewel dit een verklaring kan bieden over waarom betrokkene misschien gedurende een bepaalde periode niet gewerkt heeft, dient er vastgesteld te worden dat uit onderzoek van het dossier blijkt dat een terugkeer naar (eventueel aangepaste) activiteiten en (eventueel aangepast) werk zeker mogelijk is.

Echter, betrokkene toont niet aan zich krachtig in te spannen om terug aan het werk te gaan, noch levert hij er een afdoend bewijs van in de nabije toekomst aan de slag te kunnen gaan.

Gezien al deze elementen is het derhalve niet onredelijk te stellen dat zijn reële kans op tewerkstelling niet valt af te leiden uit het administratief dossier. Bijgevolg kan hij het verblijfsrecht als werkzoekende evenmin behouden.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in zijn levensonderhoud te voorzien. Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder economische activiteiten in België. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in art. 40 § 4, eerste lid, 2° van de wet van 15-12-1980.

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te behouden in de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

In hoeverre betrokkene eventueel zou voldoen aan de voorwaarden om in een andere hoedanigheid, overeenkomstig art. 40 § 4 van de wet van 15-12-1980, het verblijfsrecht te behouden, kan bij gebrek aan bewijzen hiervan niet worden vastgesteld.

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, wordt er een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis § 1 van de wet van 15-12-1980.

Er werden geen afdoende relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 30-10-2023 (betekend op 17-11-2023) waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42bis § 1, 3e lid van de wet van 15-12-1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Betrokkene legt wel een medisch attest voor maar hieruit blijkt niet dat betrokkene zich niet kan verplaatsten of dat hij in het land waar hij legaal kan verblijven niet de nodige zorgen zal kunnen ontvangen.

Uit onderzoek blijkt dat de medische elementen geen belemmering vormen voor het intrekken van het verblijfsrecht.

Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan deze intrekking van het verblijfsrecht.

Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met artikel 42bis § 1, 3e lid van de wet van 15-12-1980. Zo is de duur van het verblijf niet van die aard om de bindingen met het land van herkomst te verliezen. Er werd evenmin aangetoond door betrokkene dat zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijke belemmering vormen of een dermate ernstig belang vertegenwoordigen voor betrokkene waardoor hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing. In de hoedanigheid van EU-burger moet hij evengoed in de eigen lidstaat of in een andere lidstaat waar hij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet zich kunnen vestigen, zich kunnen integreren, medische verzorging kunnen genieten, een gezinsleven of economische activiteit kunnen uitbouwen.

Hierbij werd rekening gehouden met de in artikel 42bis § 1, 2° van de wet van 15-12-1980 vermelde omstandigheden. Gezien betrokkene sinds 01-04-2021 financiële steun van het OCMW ontvangt in de vorm van een leefloon en gezien er uit het administratief dossier niet kan geconcludeerd worden dat de situatie van betrokkene weldra dusdanig zal veranderen waardoor hij onafhankelijk van de financiële steun van het

OCMW zijn verblijf kan uitoefenen, is het niet onredelijk te stellen dat zijn situatie geen tijdelijk karakter betreft. De duur van zijn verblijf in België, noch zijn persoonlijke situatie vormen een element waardoor hij het verblijfsrecht alsnog zou kunnen behouden.

Alle aangebrachte medische elementen werden in rekening genomen maar er blijkt nergens uit de voorgelegde bewijsstukken dat het onmogelijk is voor betrokkene om zich te begeven naar de plaats waar hij legaal kan verblijven. Ook blijkt uit onderzoek dat de medische problematiek van betrokkene van tijdelijke aard is en betrokkene weldegelijk in staat is om te werken. Dat betrokkene er toch voor kiest om ten laste te blijven van het sociale bijstandstelsel in plaats van in zijn eigen levensonderhoud te voorzien laat blijken dat hij niet de intentie heeft om iets te veranderen aan zijn situatie. Daarnaast blijkt eveneens uit onderzoek dat betrokkene, indien hij ervoor zou kiezen om terug te keren naar zijn thuisland, de nodige behandeling aldaar kan verkrijgen.

Gezien alle elementen kan men dus weldegelijk stellen dat betrokkene een langdurige en onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het rijk.

Deze beslissing kan na het verstrijken van de beroepstermijn of bij een eventueel beroep, na uitspraak waarbij het beroep wordt afgewezen, gevolgd worden door een verwijderingsmaatregel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij zijn middel:

“De verwerende partij steunt de bestreden beslissing dd. 07.03.2024 op artikel 42bis Vreemdelingenwet, hetwelk het volgende bepaalt:

[...]

Zoals hierna zal blijken, heeft de verwerende partij echter op geen enkele manier rekening gehouden met de specifieke situatie waarin verzoeker zich verkeert, dit in het licht van de beoordeling van de in het voornoemd artikel 42bis Vreemdelingenwet opgesomde elementen.

Hierboven werd reeds vermeld dat verzoeker op 17 oktober 2019 een aanvraag indiende tot verklaring van inschrijving (bijlage 19) als werknemer, dit op basis van een arbeidsovereenkomst.

Op 7 november 2019 werd verzoeker – naar aanleiding van deze aanvraag – in het bezit gesteld van een E-kaart.

Verzoeker was initieel werkzaam in de bouwsector en ging vervolgens aan de slag in de sector van aanleg van leidingen (m.n. kabel-aanleg).

Echter, naar aanleiding van medische problemen (aan zijn rug en schouder), was verzoeker niet langer in de mogelijkheid om zijn werkzaamheden in de sector aanleg van leidingen verder te zetten.

De redenen waarom verzoeker een einde diende te stellen aan zijn tewerkstelling, kaderen aldus buiten de wil van verzoeker.

In dit verband verwijst verzoeker naar het medisch attest van 31 januari 2024 (STUK – 3), waarin de volgende diagnose wordt vermeld:

“Lumboischialgie links obv discoradiculair conflict L5 links. In kader hiervan adviseren wij opstart actief progressief oefenprogramma olv kinesist.”

Aldus zijn de medische problemen van verzoeker niet van tijdelijke aard, waarbij een strikte behandeling noodzakelijk is.

Verzoeker deed ook het nodige om zich in te schrijven bij de VDAB teneinde – aan zijn medische situatie – aangepast werk te kunnen vinden. Tot op heden kon hem door de VDAB echter nog geen aangepast werk aangeboden worden.

Middels schrijven dd. 30.10.2023 werd verzoeker door verwerende partij verzocht om zijn huidige economische activiteiten mee te delen, of bij gebrek daaraan, de bestaansmiddelen die hij ter beschikking heeft.

Naar aanleiding van het voornoemd schrijven dd. 30.10.2023, deelde verzoeker aan verwerende partij de volgende stukken mee: een medisch attest omtrent zijn gezondheidstoestand (aan de hand waarvan de medische situatie van verzoeker duidelijk werd gemaakt), een overzicht van gesprekken en opdrachten van de VDAB (waaruit bleek dat verzoeker werkzoekende is) en een attest van het OCMW met betrekking tot het ontvangen leefloon.

Aldus dient nogmaals aangestipt te worden dat verzoeker tot op heden werkzoekende is en geldig ingeschreven is bij de VDAB. Buiten zijn wil om, werd aan verzoeker nog geen (aangepast) werk aangeboden door de VDAB.

Ten onrechte haalt de verwerende partij aan dat er niet wordt aangetoond dat verzoeker reële kans maakt op tewerkstelling.

Zoals blijkt uit de voorgelegde stukken, heeft verzoeker zich recent ingeschreven bij Start People Roelandt (STUK – 4). In tegenstelling tot hetgeen wordt aangehaald door verwerende partij in de bestreden beslissing, wordt hiermee nochtans aangetoond dat verzoeker binnenkort aan de slag zal kunnen gaan.

Het is met andere woorden een kwestie van tijd dat verzoeker terug aan de slag kan, waarmee de verwerende partij geenszins rekening gehouden heeft.

Het feit dat verzoeker er nog niet in geslaagd is om een tewerkstelling te vinden, heeft uiteraard ook te maken met het feit dat verzoeker medische problemen heeft, dewelke hij tracht te verhelpen aan de hand van de voorgeschreven behandeling (zie STUK – 3).

Krachtens artikel 42bis Vreemdelingenwet dient de verwerende partij bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, rekening te houden met “de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.”

Verzoeker verblijft reeds geruime tijd (meer bepaald bijna 5 jaar) in België, waardoor zijn belangen intussen in België gevestigd zijn. Verzoeker heeft quasi geen bindingen meer met zijn land van herkomst, zijnde Bulgarije, alwaar hij geen gezin heeft wonen (geen partner, noch kinderen). Hij heeft evenmin contact met zijn familie.

Verzoeker is alleenstaande in België en is thans 40 jaar oud.

Zoals reeds meermaals meegedeeld, heeft hij thans medische problemen, waarvoor hij in België een behandeling geniet. In tegenstelling tot hetgeen wordt aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt uit de voorgelegde medische stukken dat de medische problemen van verzoeker niet van tijdelijke aard zijn.

Naar aanleiding van opgebouwde schulden, zit verzoeker thans in budgetbeheer. Hij ontvangt 100,00 EUR leefgeld per week.

Bovendien volgt verzoeker Nederlandse taallessen sedert 2022, waarmee hij zijn kansen op de arbeidsmarkt wenst te optimaliseren.

Aangezien verzoeker – bij gebrek aan enige inkomsten – in de onmogelijkheid verkeerde om zijn huurlast en overige vaste maandelijkse kosten te betalen, deed hij beroep op het OCMW van Zele. Hij kwam in aanmerking voor een leefloon van het OCMW (STUK – 2).

Voorgaande situatie is echter van tijdelijke aard, hetgeen mag blijken uit het feit dat verzoeker als werkzoekende ingeschreven is bij de VDAB en het feit dat hij zelf initiatief heeft genomen om zich in te schrijven bij interimkantoren. Ook het feit dat verzoeker Nederlandse taallessen volgt, toont aan dat hij de intentie heeft om zo snel als mogelijk aan de slag te gaan.

Aan de hand hiervan kan dan ook geconcludeerd worden dat verzoeker geen onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk, dit in de zin van artikel 42bis Vreemdelingenwet.

Door geen afweging te maken tussen de specifieke omstandigheden van verzoeker en de beslissing om een einde te stellen aan het recht op verblijf van verzoeker, heeft de gemachtigde prima facie op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld, hetgeen een schending inhoudt van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Bij het nemen van de bestreden beslissing heeft de verwerende partij gebruik gemaakt van haar discretionaire bevoegdheid betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Bij de uitoefening van haar discretionaire bevoegdheden beschikt de overheid over een ruime beoordelingsbevoegdheid, hoewel deze steeds de redelijkheid als grens heeft. Het is dus niet omdat de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid dat zij in alle vrijheid haar beleidskeuze kan maken. Zij blijft immers altijd onderworpen aan het redelijkheidsbeginsel.”

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.3. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing in de bestreden beslissing van de bepalingen van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet, die luiden als volgt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonnodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroeps-activiteit en deze opleiding.”

Artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

2.4. Verzoeker was gerechtigd op een verblijf van meer dan drie maanden als werknemer. Dit verblijfs-recht wordt middels de bestreden beslissing beëindigd met toepassing van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet en dit omdat hij niet langer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet en hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel.

2.5. In antwoord op de kritiek van verzoeker op de bestreden beslissing benadrukt de Raad vooreerst dat de regelmatigheid van deze beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken toen het ze nam. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 17 november 2023 in het kader van de uitoefening van het hoorrecht een schrijven ontving waarin hem werd gewezen op de mogelijke beëindiging van zijn verblijfsrecht en hem de mogelijkheid werd geboden om alle volgens hem nuttige gegevens en stukken voor te leggen inzake zijn huidige economische activiteiten en bestaansmiddelen en inzake eventuele uitzonderingssituaties of humanitaire elementen in de zin van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betwist niet dat hij in antwoord op dit schrijven alle volgens hem nuttige gegevens en stukken kon aanbrengen waarmee volgens hem verweerder rekening diende te houden bij het nemen van een beslissing inzake zijn verblijf en evenmin dat hij in antwoord hierop enkel een medisch attest van 27 december 2023, een overzicht van gesprekken en opdrachten van de VDAB en een attest van het OCMW inzake ontvangen leefloon heeft voorgelegd.

In het kader van de huidige beroepsprocedure – zowel bij zijn verzoekschrift als op de zitting – legt verzoeker nog verschillende bijkomende documenten neer. Het betreft bijkomende medische stukken, een niet-gedateerde inschrijving bij Start People Roelandt, een attest van 16 april 2024 van budget-beheer sinds 25 mei 2023, een bewijs van 15 februari 2024 dat hij een woning huurt van een woonmaatschappij en in aanmerking komt voor een huursubsidie, mails van 23 april 2024 in verband met gevolgde Nederlandse taallessen, een aanvraag van 17 april 2024 voor tewerkstellings-ondersteunende maatregelen voor personen met een arbeidsbeperking, uitzendcontracten voor mei 2024 en een medisch attest waaruit blijkt dat hij in de periode van 19 tot en met 23 juni 2024 volledig werkonbekwaam was door ziekte. Het betreft telkens stukken waarvan niet blijkt dat verzoeker deze reeds tijdens de uitoefening van het hoorrecht voorlegde aan het bestuur en evenmin dat verweerder hiervan voor het nemen van zijn beslissing op een andere wijze reeds kennis had of kon hebben. Verzoeker kan daarom niet dienstig kan aanvoeren dat het bestuur met deze stukken of de hierin vervatte gegevens onterecht geen rekening hield bij het nemen van zijn beslissing. Deze stukken kunnen niet dienstig voor het eerst in de huidige beroepsprocedure voor de Raad worden aangevoerd en de Raad kan ze niet betrekken bij zijn wettigheidstoetsing. Op verzoekers kritiek die steunt op deze stukken hoeft dan ook niet verder te worden ingegaan.

2.6. Waar verweerder in de bestreden beslissing vaststelde dat niet blijkt dat verzoeker nog voldoet aan de verblijfsvoorwaarden van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet, stelde hij allereerst vast dat verzoeker niet langer als werknemer of werkzoekende kan worden beschouwd. Hij merkte op dat verzoeker sinds 7 september 2020 niet meer heeft gewerkt en hij met toepassing van artikel 42bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet nog gedurende zes maanden nadat hij onvrijwillig werkloos werd het verblijfsrecht als werknemer kon behouden, maar deze termijn intussen ruim is overschreden. Hij hield er verder rekening mee dat uit de voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker werkzoekende is, maar oordeelde dat op basis van deze stukken niet blijkt dat hij een reële kans heeft op werk waardoor hij evenmin in deze hoedanigheid het verblijfsrecht kan behouden. Hij lichtte dit nog toe door erop te wijzen dat verzoeker er sinds 7 september 2020 niet meer in is geslaagd werk te vinden en op basis van de voorgelegde stukken niet blijkt dat hierin binnenkort verandering zou komen. Hij merkte op dat zelfs nergens uit blijkt dat verzoeker effectief solliciteert voor een job en evenmin blijkt dat verzoeker beschikt over uitgesproken vaardigheden of kwalificaties die zijn afgestemd op de Belgische arbeidsmarkt. Hij hield hierbij verder rekening met het door verzoeker voorgelegde medische attest, maar wees er op dat dit hooguit kan verklaren waarom verzoeker gedurende een bepaalde periode niet heeft gewerkt. Hij wijst erop dat met verzoekers medische problemen een terugkeer naar (eventueel aangepaste) activiteiten en (eventueel aangepast) werk zeker mogelijk is.

Aldus blijkt dat verweerder bij zijn beoordeling wel degelijk rekening heeft gehouden met de gegevens en stukken zoals deze bij hem voorlagen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker slaagt er niet in om concreet aannemelijk te maken dat verweerder bij zijn beoordeling hiervan is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of op onzorgvuldig of kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Verzoeker betoogt weliswaar dat hij initieel werkzaam was in de bouwsector en vervolgens aan de slag ging in de sector van de aanleg van (nuts)leidingen en dat hij omwille van rug- en schouderproblemen, en dus om redenen buiten zijn wil om, dit werk niet heeft kunnen verderzetten, maar toont hiermee niet concreet aan dat verweerder incorrect heeft geoordeeld dat het door hem voorgelegde medische attest van 17 november 2023 waaruit blijkt dat bij hem lage rugpijn werd vastgesteld hooguit kan verklaren dat hij mogelijk gedurende een bepaalde periode niet heeft gewerkt, maar aan de hand hiervan niet kan blijken dat een terugkeer naar de arbeidsmarkt en eventueel aangepast werk momenteel niet mogelijk is of dat hij actueel nog valt onder een van de uitzonderingsgevallen van artikel 42bis, § 2 van de Vreemdelingenwet waarin het verblijfsrecht als werknemer blijft behouden. Verzoekers betoog dat zijn rugproblemen niet tijdelijk van aard zijn en een strikte behandeling noodzakelijk is, wat trouwens niet blijkt uit het voormeld medisch attest, doet op zich geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing. Met zijn verdere uiteenzetting geeft verzoeker trouwens zelf ook aan dat hij thans werkzoekende is en dus beschikbaar voor de arbeidsmarkt.

Zoals verweerder verder terecht opmerkte, volstaat het niet dat verzoeker bij de VDAB is ingeschreven als werkzoekende opdat hij in deze hoedanigheid verder het verblijfsrecht kan genieten. Hij moet ook een reële kans maken op werk. Door thans op te merken dat de VDAB hem tot op heden geen aangepast werk heeft aangeboden en dat zijn medische problemen ermee te maken hebben dat hij er niet eerder in is geslaagd om opnieuw werk te vinden, weerlegt verzoeker de vaststellingen in de bestreden beslissing niet dat niet blijkt dat hij zelf op actieve wijze inspanningen heeft geleverd om werk te vinden en evenmin blijkt dat hij een reële kans heeft op werk. Waar verzoeker ten slotte aangeeft dat hij sinds 2022 Nederlandse lessen volgde om zijn kansen op de arbeidsmarkt te optimaliseren, moet worden herhaald dat niet blijkt dat verzoeker hieromtrent stukken voorlegde in het kader van de uitoefening van het hoorrecht. Aldus blijkt niet dat verweerder hiermee onterecht geen rekening heeft gehouden.

2.7. Verweerder stelt daarnaast vast dat ook niet blijkt dat verzoeker kan worden beschouwd als beschikker over voldoende bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker moet immers een beroep doen op financiële steun van het OCMW en hij betwist dit motief als dusdanig niet.

2.8. Rekening houdend met wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat verweerder onterecht heeft vastgesteld dat niet blijkt dat hij nog voldoet aan de in artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet bedoelde verblijfsvoorwaarden en er dus grond was om zijn verblijfsrecht te beëindigen met toepassing van artikel 42bis, § 1 van deze wet.

2.9. Verzoeker refereert nog aan het bepaalde in artikel 42bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat voor het in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van deze wet bedoelde geval – met name de situatie van de burger van de Unie die in België verblijft als beschikker over voldoende bestaansmiddelen – slechts een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht indien de betrokken burger van de Unie een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Hij gaat er met zijn betoog echter aan voorbij dat hij enkel in de hoedanigheid van werknemer verblijfsgerechtigd was in België en zijn verblijfsrecht werd beëindigd omdat hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden voor een verblijf van meer dan drie maanden. De in artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet voorziene beëindigingsgrond in geval de burger van de Unie een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel geldt slechts voor de burger van de Unie die in het Rijk verblijft als beschikker over voldoende bestaansmiddelen (of als student). Wat verzoeker betreft, blijkt evenwel niet dat op enig ogenblik kon worden vastgesteld dat hij verblijfsgerechtigd was als beschikker over voldoende bestaansmiddelen in de zin van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet. Om deze reden dient het motief in de bestreden beslissing dat hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel als louter bijkomend en niet determinerend te worden beschouwd. Verzoekers kritiek hierop kan bijgevolg geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een voldoende belang bij deze kritiek is niet voorhanden.

Verzoekers betoog ter zake kan trouwens ook niet overtuigen. Hij betwist niet dat hij een beroep diende te doen op het OCMW, maar betoogt dat deze situatie van tijdelijke aard is, gelet op zijn inschrijving als werkzoekende bij de VDAB, zijn initiatieven om zich in te schrijven bij interimkantoren en de door hem gevolgde lessen Nederlands. Hij stelt dat hieruit zijn intentie blijkt om zo snel als mogelijk weer aan de slag te gaan. Echter blijkt verzoeker reeds langdurig financiële steun te genieten van het OCMW, met name sinds 1 april 2021, en slaagt hij er niet in aan te tonen dat hij, voor hij ervan in kennis werd gesteld dat zijn verblijfsrecht mogelijk zou worden beëindigd, concrete inspanningen leverde om (aangepast) werk te vinden. De door hem voorgelegde stukken van de VDAB en interimkantoren laten niet toe vast te stellen dat hij deze stappen reeds zette voor de uitnodigingsbrief van verweerder. Aldus toont hij met zijn kritiek niet aan dat verweerder op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, nu enerzijds hij reeds financiële steun van het OCMW geniet sinds 1 april 2021 en anderzijds de stukken die hij verweerder heeft voorgelegd er niet op wijzen dat hij zelf overtuigende inspanningen leverde om deze situatie te veranderen of hierin snel verandering zou komen. De Raad herhaalt ook andermaal dat verzoeker in het kader van de huidige procedure niet dienstig kan verwijzen naar elementen of stukken die hij naliет in het kader van de uitoefening van het hoorrecht kenbaar te maken aan het bestuur voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing.

2.10. De Raad stelt verder vast dat verweerder ook is tegemoet gekomen aan zijn verplichting op grond van artikel 42bis, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet om bij het nemen van een beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening te houden met de duur van het verblijf van de betrokkene in België, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie, economische situatie en sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst. Hierbij stelde verweerder allereerst vast dat verzoeker zelf ter zake – los van het medische attest – in antwoord op de uitnodigingsbrief geen relevante documenten overmaakte. Hij gaat vervolgens over tot een beoordeling van de voormelde elementen op basis van de gegevens van het administratief dossier. Hij oordeelde dat de duur van het verblijf van verzoeker sinds oktober 2019 niet van die aard is om de banden met het land van herkomst te verliezen en evenmin blijkt dat zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie, economische situatie of socio-culturele integratie in België verhinderen dat zijn verblijf wordt beëindigd. Hij oordeelde dat verzoeker als Unieburger in staat moet worden geacht om in de eigen lidstaat of in een andere lidstaat waar hij voldoet aan de verblijfsvoorwaarden te integreren, medische verzorging te genieten en een gezinsleven of economische activiteit uit te bouwen. Het voorgelegde medische attest toont volgens hem ook niet aan dat verzoeker zich niet kan verplaatsen. Verweerder verwijst ook naar een onderzoek in het administratief dossier waaruit blijkt dat de nodige behandeling voor verzoeker ook kan worden verkregen in zijn thuisland.

De voormelde beoordeling toont aan dat, in tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert, wel degelijk een afweging werd doorgevoerd tussen zijn specifieke omstandigheden en de beëindiging van zijn verblijfsrecht. Verzoeker toont niet aan dat enig concreet gegeven dat hij tijdens het horen heeft aangebracht onterecht niet in rekening is gebracht en evenmin dat de voormelde beoordeling onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Het louter herhalen van de duur van het verblijf in België en de medische problemen waarvoor hij in België zou worden behandeld, zonder in te gaan op de concrete beoordeling hieromtrent, kan hiervoor niet volstaan.

Verzoeker betoogt nog dat zijn belangen intussen in dit land zijn gevestigd en dat hij zo goed als geen banden meer heeft met zijn land van herkomst Bulgarije. Hij stelt dat hij er geen gezinsleden heeft en evenmin familieleden met wie hij nog contact heeft. Hij merkt ook op een alleenstaande man van 40 jaar oud te zijn. Nog voert hij aan dat hij actueel in budgetbeheer is en dat hij sinds 2022 Nederlandse taallessen volgt.

De Raad merkt echter op dat het verzoeker toekwam om, indien hij van mening was dat een van deze redenen de beëindiging van zijn verblijfsrecht in de weg stond, tijdens de uitoefening van het hoorrecht hierover de nodige gegevens en stukken kenbaar te maken aan het bestuur. Hij liet dit echter na. Er wordt herhaald dat verzoeker thans niet dienstig kan verwijzen naar de stukken en gegevens die hij pas voor het eerst in het kader van de huidige beroepsprocedure naar voor brengt. Nog los van het gegeven dat verzoeker tijdens het horen niet aangaf dat hij geen banden meer zou hebben met Bulgarije of wees op bepaalde concrete gevestigde belangen in België, komt hij in dit verband ook niet verder dan zeer algemene beweringen die nergens concreet worden uitgewerkt of worden onderbouwd met een begin van bewijs. Hij duidt ook op geen enkele wijze waarom het gegeven dat hij alleenstaande is en 40 jaar oud is alsnog zou maken dat zijn verblijfsrecht niet langer in redelijkheid kan worden beëindigd. Op basis hiervan kan zo niet blijken dat verzoeker concrete belangen heeft opgebouwd in België en evenmin dat hij de banden met het land van herkomst zou hebben verloren.

2.11. De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen met miskenning van de bepalingen van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet, op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze.

2.12. Een schending van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet of van het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.13. Het eerste middel is ongegrond.

2.14. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

Hij verstrekt de volgende toelichting bij zijn middel:

“Artikel 8 EVRM bepaalt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht zoals hierboven omschreven heeft als essentieel doel de personen te beschermen tegen inmenging van de Staat in hun privé- en gezinsleven.

In casu moet de vrijwaring van deze basisrechten van naderbij worden onderzocht aangezien verzoeker in onze samenleving sedert 2019 een leven heeft opgebouwd.

Het is onbetwistbaar dat het verblijf van een persoon in een bepaald land deel uitmaakt van 'privé leven' zoals vervat in artikel 8 EVRM.

Verzoeker verkeert thans in een zeer moeilijke situatie.

Sedert 2019 houdt verzoeker wettig verblijf in België. Hij werd in het bezit gesteld van een E-kaart, hetgeen een duurzaam verblijfsrecht inhoudt.

Verzoeker is gedreven en heeft gedurende zijn verblijf in het Rijk Nederlandse taallessen gevolgd.

Thans is verzoeker bezig met sollicitaties teneinde op de arbeidsmarkt te kunnen geraken en is hij ingeschreven als werkzoekende bij de VDAB.

Het moge dan ook duidelijk zijn dat verzoeker vandaag zijn belangrijkste band, op sociaal én economisch vlak, met België heeft.

De sociale en economische banden van verzoeker met België mogen dienvolgens niet worden doorgeknipt. Terugkeer naar het land van herkomst van verzoeker (waarmee hij quasi geen banden meer heeft) zou ingaan tegen zijn recht op privé-leven en zou aldus een inbreuk uitmaken op artikel 8 EVRM.

De bestreden beslissing behelst bijgevolg ongetwijfeld een inmenging in zijn rechten gewaarborgd door artikel 8 EVRM.

Op de staat rust inzake artikel 8 EVRM de positieve verplichting tot 'respect' voor het privé leven van verzoeker. Dit omvat de noodzaak een afweging te maken tussen de belangen van de individu en de belangen van de staat (EHRM, Nunez t. Noorwegen, 28 juni 2011, 55597/09, §68).

De afweging nopens de belangen van de staat, mikt op het criterium van noodzakelijkheid van de inmenging in artikel 8, §2 EVRM met het oog op de vrijwaring van een dringende sociale behoefte in een democratische samenleving en de proportionaliteit met het nagestreefde legitieme doel.

Los van de vraag of de door verzoeker aangehaalde elementen met de vereiste zorgvuldigheid werden beoordeeld door de verwerende partij, is de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van verzoeker niet proportioneel met het nagestreefde doel van de verwerende partij.

Immers, verzoeker vormt op geen enkele manier een gevaar voor de openbare orde. Verzoeker is nooit in aanraking gekomen met het gerecht of politiediensten en heeft dienvolgens een blanco strafregister zodat hij "s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land" niet zou aantasten. Verzoeker viel voor een tijdelijke periode ten laste van de openbare overheden. Hij tracht thans zijn schulden af te betalen middels budgetbeheer.

Het EHRM besliste in 2012 dat: "In order to address the question whether the measures taken against the applicant were proportionate to the legitimate aim that they were supposed to pursue, and whether the reasons given by the national authorities were "relevant and sufficient", the Court must examine whether the Swiss authorities took sufficient account of the particular nature of his case and whether they adopted, in the context of their margin of appreciation, the measures that were called for in order to adapt the sanctions regime to the applicant's individual situation." (Vrij vertaald: Betreffende de vraag of de maatregelen die tegen de aanvrager genomen zijn evenredig zijn aan legitieme doel die ze na moeten streven, en of de door de nationale autoriteiten aangehaalde redenen "relevant en voldoende" waren, moet het Hof onderzoeken of de Zwitserse autoriteiten voldoende rekening hebben gehouden met de bijzondere aard van de zaak en of de maatregelen zijn genomen, in het kader van hun beoordelingsbevoegdheid, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager) (EHRM, Nada t. Zwitserland, 12 september 2012, 10593/08, §185).

In de voorliggende zaak is het duidelijk dat de Belgische overheid geen rekening heeft gehouden met alle relevante feiten.

De beslissing om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van verzoeker in België, kan de belangenafweging tussen de individu en de staat niet in het voordeel van de staat doen uitkomen.

Het is duidelijk dat de overheid hier haar beoordelingsbevoegdheid te buiten is gegaan met het nemen van deze zeer onproportionele beslissing."

2.15. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

Verzoeker beroept zich op een beschermenswaardig privéleven in België. Hij stelt sinds 2019 in dit land een leven te hebben opgebouwd, Nederlandse taallessen te hebben gevolgd en thans werk te zoeken. Hij betoogt dat hij bijgevolg zijn belangrijkste band, op sociaal en economisch vlak, met België heeft en hij zo goed als geen banden meer heeft met Bulgarije. Hij stelt dat hij geen gevaar is voor de openbare orde, zijn

beroep op financiële steun van het OCMW slechts tijdelijk is en hij tracht zijn schulden af te lossen middels budgetbeheer. Hij voert aan dat de bestreden beslissing disproportioneel ingrijpt in zijn privéleven.

Verzoeker brengt in het kader van de voorliggende procedure echter wel heel weinig concrete aanwijzingen naar voor van een beschermenswaardig privéleven in België, ondanks zijn verblijf in België sinds 2019. Hij komt niet verder dan erop te wijzen dat hij lessen Nederlands volgde en thans werk zoekt, al werd hieromtrent reeds opgemerkt dat niet blijkt dat hij ook al concrete stappen had gezet om werk te zoeken vooraleer hij bericht kreeg dat een onderzoek werd gevoerd naar het eventuele behoud van zijn verblijfsrecht. Hiermee kan hij niet aantonen dat hij duurzame sociale en economische banden met België heeft opgebouwd. Van iemand die reeds sinds eind 2019 in België verblijft en hier daadwerkelijk integreerde en duurzame banden zou hebben opgebouwd, mag worden verwacht dat hij meer overtuigende elementen en stukken kan voorleggen.

Zelfs voor zover op grond van het verblijfsrecht van verzoeker sinds eind 2019 een beschermens-waardig privéleven moeten worden aangenomen, merkt de Raad nog op dat verzoeker niet betwist dat de inmenging is voorzien in de wet en een gerechtvaardigde doelstelling nastreeft. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708). In geen geval kan ook worden aangenomen dat verzoekers belangen op ongerechtvaardigde wijze zijn afgewogen tegen het algemene belang of de bestreden beslissing disproportioneel ingrijpt in dit privéleven. Verzoeker blijkt immers amper concrete sociale en economische banden met België te hebben opgebouwd. Verder blijkt hij reeds langdurig financiële steun te genieten van het OCMW en wijzen de voorliggende stukken erop dat hij pas concrete stappen zette om opnieuw actief te zijn op de arbeidsmarkt nadat hij ervan op de hoogte werd gesteld dat zijn verblijfsrecht werd heronderzocht. Zijn betoog dat hij zo goed als geen banden meer heeft met Bulgarije wordt verder niet onderbouwd met voldoende concrete gegevens of een begin van bewijs. Het is niet kennelijk onredelijk waar verweerder heeft geoordeeld dat de duur van het verblijf in België niet van aard is dat dit de banden met het land van herkomst teniet zou doen en dat van een Unieburger kan worden verwacht dat deze zich opnieuw kan integreren in zijn eigen lidstaat en daar medische zorgen kan genieten en een gezinsleven en economische activiteiten kan uitbouwen. Verzoeker blijft alleszins in gebreke het tegendeel concreet aan te tonen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.16. Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juli tweeduizend vierentwintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS